สัญญาเลขที่ RDG49M0019

สกว. ฝ่ายวิจัยเพื่อท้องถิ่น
เลขที่รับ 0199
วันที่ 29 กพ 2551

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ

"แนวทางการจัดห้องเรียนคู่ขนานสำหรับเด็กชาติพันธุ์ (ญัฮกุร)"
อ.เทพสถิต จ.ชัยภูมิ

โดย

นางศิริพร หมั่นงาน และคณะ

สนับสนุนโดย
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ฝ่ายวิจัยเพื่อท้องถิ่น

คำนำ

การวิจัยท้องถิ่นในโครงการ "แนวทางการจัดห้องเรียนคู่ขนานสำหรับเด็กชาติพันธุ์ญัฮกุร (ชาวบน)" อ.เทพสถิต จ.ชัยภูมิ เกิดจากการที่คนในชุมชนและผู้เกี่ยวข้องได้พบเห็นความเปลี่ยนแปลงของชุมชนในหมู่คนญัฮกุรที่หมู่บ้านวังอ้ายคง บ้านวังอ้ายโพธิ์ บ้านไร่ รวมทั้งคนญัฮกุรในหมู่บ้านอื่นๆ นั่นคือ การที่ภาษาและวัฒนธรรมดั้งเดิมอันเป็นอัตลักษณ์ของคนชาติพันธุ์ญัฮกุรถูกกลืนอย่างรวดเร็วตามกระแสยุคโลกไร้พรมแดน จึงได้ทบทวนกันว่าถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างภาษาและวัฒนธรรมที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์อันยาวไกลนี้คงต้องสูญไปในเร็ววันอย่างแน่นอน

โชคดีเป็นของคนชาติพันธุ์ญัฮกุร ที่ชาวญัฮกุรได้รับการสนับสนุนทั้งด้านวิชาการจากศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล อีกทั้งยังได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณการทำงานวิจัยจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.สำนักงานภาค) ท่ามกลางความพึงพอใจในระดับต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นชุมชนคนญัฮกุรในพื้นที่และจังหวัดต่างๆ เด็ก ผู้ปกครอง องค์กรท้องถิ่น (อบต.) องค์การบริหารส่วนจังหวัดชัยภูมิ และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ชัยภูมิ เขต 3

นับเนื่องแต่นี้ไปสามารถยืนยันได้ว่าภาษา วัฒนธรรม และวิถีชีวิตดั้งเดิมของญัฮกุรจะเป็นที่รู้จักของสังคมอย่างกว้างขวางในระดับประเทศ คนญัฮกุรเองก็มีความตระหนักในชาติพันธุ์อย่างเห็นคุณค่า หวงแหน ภาคภูมิใจ และสืบสานสู่รุ่นหลานตราบนานเนาว์ รวมถึงการที่สถานศึกษาทั้ง 2 แห่ง คือ โรงเรียนบ้านวังอ้ายคงและโรงเรียนวังโพธิ์สว่างศิลป์ ต.บ้านไร่ อ.เทพสถิต จ.ชัยภูมิ ได้เล็งเห็นความสำคัญของการอนุรักษ์-ฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นญัฮกุร (ชาวบน) โดยบรรจุไว้เป็นหลักสูตรสถานศึกษาท้องถิ่นภาษาญัฮกุรในสาระเพิ่มเติม เยาวชนที่อยู่ในระบบโรงเรียนได้เรียนรู้ภาษาญัฮกุรอย่างครบกระบวนการทางด้านภาษา ผู้เรียนมีความรู้ มีทักษะทางภาษาญัฮกุร ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ถือว่าเป็นการเติมเต็มความเสมอภาคทางด้านภาษาให้กับชนชาติพันธุ์ ญัฮกุร ในด้านของระบบตัวเขียน ซึ่งเดิมมีแต่ภาษาพูดเท่านั้น และขณะนี้กระบวนการเรียนการสอนภาษาญัฮกุรกำลังดำเนินไปในระบบโรงเรียนโดยครูภูมิปัญญาญัฮกุร เป็นผู้สืบสานวิถีใหม่- วัฒนธรรมใหม่ที่มีคุณค่าน่าอนุรักษ์สืบไป

ทีมวิจัย

ตุลาคม 2550

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 สรุปเนื้อหาโครงการ	1
บทที่ 2 ข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้อง	**10**
1.ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียน	10
2. ความรู้เกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	17
บทที่ 3 รายงานการดำเนินกิจกรรม	**26**
1.การทำแบบสำรวจสถานการณ์	26
2.จัดเวทีเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกัน	29
3.การทำวิจัยพื้นฐานเกี่ยวกับเด็กพิเศษ	31
4.การทำแบบทดสอบ	32
5.จัดการฝึกอบรม	33
6.จัดทำหลักสูตรการเรียนการสอน	33
7.การพัฒนาศักยภาพของทีมวิจัย	34
8.สร้างสื่อการเรียนการสอน	35
9.สร้างครูการศึกษาพิเศษด้านภาษาแม่	35
10.จัดทำแผนการเรียนการสอน	36
11.ทดลองนำสื่อไปใช้ในห้องเรียน	37
12.การจัดการให้มีการศึกษาดูงาน	40
13.จัดประชุมเพื่อเผยแพร่ผลงาน	41
14.จัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์	48
บทที่ 4 วิเคราะห์ผลการทำงาน	**49**
1.การตอบโจทย์การวิจัย	49
2.สรุปประเด็นการตอบคำถาม	53
3.การวิเคราะห์ผลการทำงาน	53

บทที่ 5 บทเรียนที่ได้จากการทำงาน **59**

1.ด้านการมีส่วนร่วมในการพัฒนา 62

2.ผลการนำสู่การปฏิบัติ 64

3.คุณค่าของนวัตกรรม 64

บทที่ 6 บทสรุป **69**

1.ข้อดีในการนำภาษาญี่ฮกุรเข้าสู่ระบบโรงเรียน 70

2.ข้อจำกัดจากการนำภาษาญี่ฮกุรเข้าสู่ระบบโรงเรียน 71

3.รูปแบบการจัดห้องเรียนคู่ขนานสำหรับเด็กพิเศษญี่ฮกุร 72

ภาคผนวก

- ภาคผนวก ก แบบสรุปผลการตรวจทางจิตแพทย์
- ภาคผนวก ข ตัวอย่างแบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึม KUS-SI Rating : ADHD/LD/Autism (PDDs)
- ภาคผนวก ค ภาพถ่ายการทำกิจกรรมโครงการวิจัยทั้งหมด

บทที่ 1
สรุปเนื้อหาโครงการ

1. หลักการและเหตุผล

อ.เทพสถิต จ.ชัยภูมิ เป็นอำเภอหนึ่งที่มีกลุ่มชาติพันธุ์ญัฮกุรอาศัยอยู่มากที่สุด และกระจายตัวอยู่หลายหมู่บ้าน เช่น บ้านวังอ้ายโพธิ์ บ้านน้ำลาด บ้านเสลี่ยงทอง บ้านไร่พัฒนา บ้านนายางกลัก บ้านสะพานหิน และบ้านวังอ้ายคง เป็นต้น กลุ่มชาติพันธ์ญัฮกุรนี้เป็นกลุ่มชนที่มีประวัติความเป็นมายาวนาน มีอัตลักษณ์ที่สำคัญ โดยเฉพาะในเรื่องของภาษาและวัฒนธรรม

แต่ปัจจุบันภาษาและวัฒนธรรมของคนญัฮกุรกำลังอยู่ในภาวะถดถอยเป็นอย่างมาก ในกลุ่มเด็กและเยาวชนทุกวันนี้มีการเปลี่ยนทัศนคติ การดำรงชีวิต การพูด และการแต่งกายตามยุคสมัยของความเจริญแบบวัฒนธรรมคนเมือง ปัญหาที่พบ คือ เด็กและเยาวชนเหล่านี้เมื่อพ้นวัยศึกษาภาคบังคับจะไม่ได้ศึกษาต่อ ด้วยเหตุผลหลายอย่าง เช่น ค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน ค่าอาหาร ที่พัก และค่าเดินทางที่ไกลจากโรงเรียนในระดับที่สูงขึ้น เป็นต้น เมื่อไม่ได้เรียนหนังสือต่อ และถึงวัยที่พอทำงานได้ จึงจำเป็นต้องออกนอกพื้นที่หมู่บ้านเพื่อเดินทางเข้าไปทำงานที่กรุงเทพฯ จากเหตุนี้ เมื่อต้องทิ้งถิ่นฐานเข้าไปอยู่ในสภาพแวดล้อมของคนเมือง ทำให้อัตลักษณ์ความเป็นญัฮกุรถูกกลืนหายไป คนญัฮกุรกลุ่มนี้จะไม่พูดภาษาของตนเอง ปกปิดถิ่นฐานกำเนิด ตลอดจนภาษาวัฒนธรรมของตนเอง ไม่อยากให้ใครรู้ว่าเป็นคนญัฮกุร ใช้การเลียนแบบสิ่งที่พบเห็นในสิ่งแวดล้อมใหม่ เช่น พูดภาษาไทยกลาง ไม่ค่อยกลับถิ่นฐาน แต่งกายตามแฟชั่นคนเมือง มองการสืบทอดวัฒนธรรมประเพณีในกลุ่มญัฮกุรที่คนเก่าแก่ปฏิบัติมาอย่างผิวเผิน เป็นต้น

แต่สำหรับเด็กเล็กและเด็กวัยเรียนหลายคนที่ยังต้องอยู่ในบ้าน ต้องอยู่ในการเลี้ยงดูของผู้ที่เป็นปู่ย่าตายาย เนื่องจากบิดามารดาต้องประกอบอาชีพ ด้วยการทำไร่ทำสวน หรือไปรับจ้าง ไม่มีเวลาเลี้ยงดูลูกด้วยตนเอง เด็กกลุ่มนี้จึงยังมีความสามารถในการพูดและฟังภาษาญัฮกุรได้ ถึงแม้จะเข้าโรงเรียนแล้วก็ตาม สังเกตจากการที่เด็กยังใช้ภาษาญัฮกุรในการพูดกับเพื่อนที่เป็นญัฮกุรด้วยกัน นี่เป็นผลจากการเลี้ยงดูของปู่ย่าตายาย เพราะปู่ย่าตายายยังคงพูดภาษาและรู้เรื่องวัฒนธรรมของชาวญัฮกุรได้เป็นอย่างดี

สำหรับโรงเรียนบ้านวังอ้ายคงเป็นโรงเรียนแห่งเดียวที่อยู่ในหมู่บ้านวังอ้ายคง เป็นโรงเรียนขนาดกลางได้มีการขยายโอกาสและบริหารจัดการโดยโครงการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมเพื่อช่วยเหลือด้านการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ โดยโรงเรียนบ้านวังอ้ายคงได้รับคัดเลือกจากศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดชัยภูมิให้เป็นโรงเรียนแกนนำในโครงการการจัดการศึกษาพิเศษเรียนร่วมประจำอำเภอเทพสถิต ตั้งแต่ในปีการศึกษา 2548 เป็นต้นมา ปัญหาที่พบและเป็นข้อสังเกตจากข้อมูลสถิติเกี่ยวกับเด็กที่ขึ้นทะเบียนเด็กพิเศษเรียนร่วมโรงเรียนบ้านวังอ้ายคงและโรงเรียนบ้านวังโพธิ์สว่างศิลป์สามปีย้อนหลังดังนี้

ตารางข้อมูลเด็กพิเศษเรียนร่วมโรงเรียนบ้านวังโพธิ์สว่างศิลป์

ปี	ประเภทความบกพร่อง									ชาย	หญิง	รวม	มาจากครอบครัวญัฮกุร		
	1	2	3	4	5	6	7	8	9				ชาย	หญิง	รวม
2547					28					20	8	28	20	8	
2548					30					20	10	30	20	10	30
2549					30					20	10	30	20	10	30

ตารางข้อมูลเด็กพิเศษเรียนร่วมโรงเรียนบ้านวังอ้ายคง

ปี	ประเภทความบกพร่อง									ชาย	หญิง	รวม	มาจากครอบครัวญัฮกุร		
	1	2	3	4	5	6	7	8	9				ชาย	หญิง	รวม
2547	1			1	34	1			1	18	20	38	16	12	28
2548				2	38	1				30	11	41	28	8	36
2549				2	38	1				30	11	41	28	8	36

จากตารางข้อมูลจะเห็นได้ว่าสัดส่วนเด็กพิเศษที่มาจากครอบครัวญัฮกุรมีจำนวนมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวไทยและอีสาน เด็กพิเศษเหล่านี้มีปัญหาทางการเรียนรู้จัดอยู่ในความบกพร่องประเภทที่ 5 (บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้) จะแสดงอาการ คือ มีความยากลำบากในการเรียนรู้ทางด้านการอ่าน เขียน พูด และการคิดคำนวณ ความบกพร่องด้านการอ่าน คือ จะอ่านตัวพยัญชนะไม่ได้ อ่านเสียงสระไม่ถูก สะกดคำไม่ได้ อ่านข้ามคำ อ่านข้ามบรรทัด การเขียนจะเขียนตัวพยัญชนะกลับหัวกลับหาง มีความสับสนกับตัวพยัญชนะที่คล้ายกัน เช่น ผ ฝ พ ฟ, ก ภ ถ ฤ, บ ษ ป เป็นต้น ในด้านการคิดคำนวณก็ยิ่งคิดไม่ได้ บวกเลขไม่เป็น ไม่รู้ค่าหลักเลข เป็นต้น

ปัญหาเหล่านี้ของเด็กพิเศษทางคณะครูและผู้ปกครองได้ประชุมหาแนวทางช่วยเหลือและแก้ไขในทุกปีการศึกษาด้วยวิธีสอนเสริมจากเวลาปกติ แต่ก็พัฒนาได้ในจำนวนน้อย เมื่อทางภาครัฐมีนโยบายให้จัดทำหลักสูตรท้องถิ่นใช้ในสถานศึกษาให้สอดคลองกับปัญหาและบริบท ทางโรงเรียนได้จัดการประชุมผู้ปกครองพร้อมกับผู้นำชุมชน ทราบว่าชุมชนญัฮกุรได้มีการทำโครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมญัฮกุรอยู่แล้ว โดยที่ผ่านมามีการสร้างระบบตัวเขียนและการจัดทำหนังสืออ่านญัฮกุร ทุกฝ่ายมีความเห็นร่วมกันว่าการอนุรักษ์และฟื้นฟูภาษาญัฮกุรนอกจากจะเป็นสืบทอดภาษาและวัฒนธรรมของคนญัฮกุร เป็นการรักษาอัตลักษณ์ที่สำคัญของกลุ่มตนเองแล้ว ยังน่าจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนญัฮกุรได้ โดยเฉพาะปัญหาทางด้านการเรียนของเด็กญัฮกุรที่อยู่ในกลุ่มเด็กพิเศษเรียนร่วม เพราะเด็กพิเศษที่มาจากกลุ่มญัฮกุรนี้พูดและเข้าใจภาษาแม่ได้ แต่มีปัญหาสำคัญทางด้านเรียนรู้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่ 2 หากนำภาษาญัฮกุรที่เป็นภาษาแม่มาใช้ในการเรียนการสอนอาจเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการช่วยแก้ปัญหาในการเรียนรู้

ให้กับเด็กกลุ่มนี้ได้ และอาจนำไปสู่การช่วยแก้ปัญหาอื่นๆ ได้ต่อไป จากสมมุติฐานที่คุยกันเบื้องต้นว่าเด็กญัฮกุรอาจมีปัญหาทางภาษาตั้งแต่เริ่มเข้าเรียน เนื่องจากภาษาแม่เป็นภาษาญัฮกุร ระยะแรกจึงไม่เข้าใจที่ครูสอนเป็นภาษาไทยในชั้นเรียน เด็กญัฮกุรที่ถูกประเมินว่าเป็นเด็กพิเศษอาจไม่ได้มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่มาจากความบกพร่องทางสติปัญญาหรือทางสมอง แต่เป็นปัญหาในเรื่องของการไม่รู้ภาษาไทยมากกว่า

ชุมชนและโรงเรียนจึงมีความต้องการที่จะหาแนวทางในการจัดห้องเรียนคู่ขนานสำหรับเด็กชาติพันธุ์ (ญัฮกุร) โดยใช้ภาษาแม่ในการทำสื่อการเรียนการสอน โดยมีแนวทางในการจัดในช่วงชั้นที่ 1 ในปีการศึกษา 2550 เพราะ ว่าเด็กยังเล็ก ยังพูดภาษาแม่อยู่ น่าจะเริ่มต้นการเรียนรู้ได้ดี ทั้งทักษะการพูด อ่าน เขียนภาษาญัฮกุร ในการดำเนินการจัดระบบห้องเรียนคู่ขนานนี้ คณะทำงานส่วนใหญ่จะมาจากชุมชนผู้เป็นเจ้าของภาษา โดยจะเข้ามาทำหน้าที่เป็นครูการศึกษาพิเศษด้านภาษาแม่ (ครูภูมิปัญญาญัฮกุร) และต้องมีการร่วมมือกันทำสื่อการเรียนการสอน ร่วมกำหนดกรอบหลักสูตรกับครูวิชาการในโรงเรียน ครูประจำชั้น และครูการศึกษาพิเศษ โดยมีทีมที่ปรึกษาด้านวิชาการจากศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤต สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อให้สามารถดำเนินงานได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. โจทย์การวิจัย

- การจัดการเรียนการสอนด้วยภาษาแม่โดยการจัดห้องเรียนคู่ขนาน ในช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-ป.3) จะช่วยเด็กญัฮกุรที่มีปัญหาด้านการเรียนได้หรือไม่ ควรจัดอย่างไร

3. วัตถุประสงค์

1. เพื่อสำรวจสถานการณ์การใช้ภาษาญัฮกุรของนักเรียนและความคิดเห็นของผู้ปกครองในการจัดการเรียนการสอนภาษาญัฮกุรในโรงเรียน
2. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเด็กพิเศษทั้งหมด นำไปสู่การคัดกรองระหว่างเด็กพิเศษทั่วไปกับเด็กพิเศษที่เป็นเด็กญัฮกุร
3. เพื่อเตรียมความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนด้วยภาษาแม่โดยการจัดห้องเรียนคู่ขนาน (คัดกรองเด็กชาติพันธุ์ที่เป็นญัฮกุร สร้างครูภูมิปัญญา จัดทำหลักสูตร จัดทำสื่อการเรียนการสอน และอื่นๆ)
4. เพื่อทดลองนำสื่อการเรียนการสอนภาษาญัฮกุรที่ทำไปใช้สอนในห้องเรียนคู่ขนานสำหรับเด็กชาติพันธุ์ที่เป็นญัฮกุร

4. พื้นที่การศึกษา

1. บ้านวังอ้ายคง และบ้านวังอ้ายโพธิ์ ตำบลนายางกลัก อ.เทพสถิต จ.ชัยภูมิ
2. โรงเรียนบ้านวังอ้ายคง โรงเรียนบ้านวังโพธิ์สว่างศิลป์

5. ระยะเวลา

1 กันยายน 2549 - 31 ตุลาคม 2550 (14 เดือน)

6. งบประมาณ

173,300 บาท (หนึ่งแสนเจ็ดหมื่นสามพันสามร้อยบาทถ้วน)

7. แนวทางในการดำเนินงาน

1. ทำแบบสำรวจสถานการณ์การใช้ภาษาญัฮกุรของนักเรียนและความคิดเห็นของผู้ปกครองในการจัดการเรียนการสอนภาษาญัฮกุรในโรงเรียน
2. จัดเวทีเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันในเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษา ญัฮกุรในโรงเรียนแก่คนในชุมชน ทั้งคนญัฮกุร คนกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ในพื้นที่ องค์กรท้องถิ่น หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษาในพื้นที่ ฯลฯ และเพื่อเป็นการแสวงหาความร่วมมือในการทำงานด้วย
3. ทำงานวิจัยพื้นฐานเกี่ยวกับเด็กพิเศษเรียนร่วมในเขตการศึกษาพื้นที่ เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับเด็กพิเศษทั้งหมด อันจะนำไปสู่การคัดกรองระหว่างเด็กพิเศษทั่วไปกับเด็กพิเศษที่เป็นเด็กญัฮกุร
4. ทำแบบคัดกรองผู้เรียน เพื่อทดสอบความสามารถทางภาษาแม่ของเด็กญัฮกุรที่เป็นพิเศษ
5. จัดการฝึกอบรมเรื่องการฝึกและการทบทวนระบบตัวเขียนภาษาญัฮกุร เพื่อเป็นการค้นหาครูการศึกษาพิเศษด้านภาษาแม่ (ครูภูมิปัญญาญัฮกุร) และผู้ที่จะมาร่วมกันทำสื่อการเรียนการสอนภาษาญัฮกุร
6. จัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับเด็กญัฮกุร
7. พัฒนาศักยภาพของทีมวิจัยในเรื่องการทำสื่อการเรียนการสอนภาษาญัฮกุร เช่น หนังสือระดับต่างๆ หนังสือเล่มยักษ์, การทำแบบเรียน, การสอนคำศัพท์ (TPR), การปรับหนังสือแบบเรียนภาษาไทยที่ใช้อยู่ให้มีสาระสอดคล้องกับตัวผู้เรียน
8. สร้างสื่อการเรียนการสอนภาษาญัฮกุร
9. สร้างครูการศึกษาพิเศษด้านภาษาแม่ (ครูภูมิปัญญาญัฮกุร)
10. จัดทำแผนการเรียนการสอนเฉพาะบุคคลให้กับเด็กญัฮกุร (รายชั่วโมง)
11. ทดลองนำสื่อการเรียนการสอนภาษาญัฮกุรที่ทำไปใช้สอนในห้องเรียนคู่ขนานสำหรับเด็กชาติพันธุ์ (ญัฮกุร) ตามแผนการเรียนการสอนเฉพาะบุคคลที่ทำไว้ โดยมีครูการศึกษาพิเศษด้านภาษาแม่ (ครูภูมิปัญญาญัฮกุร) เป็นผู้สอน และมีครูในโรงเรียนเป็นผู้ดูแล
12. จัดการให้เกิดการศึกษาดูงานเรื่องการสร้างหลักสูตรท้องถิ่นด้านภาษาและวัฒนธรรมหรือด้านการจัดการศึกษาพิเศษ

13. ถอดบทเรียนการทำงานของทีมวิจัย
14. จัดประชุมเพื่อเผยแพร่ผลงานและองค์ความรู้ที่ได้รับจากการทำงาน เพื่อนำไปเป็นฐานความรู้สำหรับการจัดการเรียนการสอนภาษาญัฮกุร ในระบบโรงเรียนอย่างยั่งยืนต่อไป
15. จัดทำรายงานวิจัย

8. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ข้อมูลสถานการณ์การใช้ภาษาญัฮกุรของนักเรียนและความคิดเห็นของผู้ปกครองในการจัดการเรียนการสอนภาษาญัฮกุรในโรงเรียน
2. ได้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเด็กพิเศษทั้งหมด นำไปสู่การคัดกรองระหว่างเด็กพิเศษทั่วไปกับเด็กพิเศษที่เป็นเด็กญัฮกุร
3. มีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนด้วยภาษาแม่โดยการจัดห้องเรียนคู่ขนาน (คัดกรองเด็กชาติพันธุ์ที่เป็นญัฮกุร สร้างครูภูมิปัญญา จัดทำหลักสูตร จัดทำสื่อการเรียนการสอน และอื่นๆ)
4. ได้แนวทางการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาแม่ (ญัฮกุร) ในห้องเรียนคู่ขนานที่เหมาะสมกับเด็กชาติพันธุ์ที่เป็นญัฮกุร
5. เด็กญัฮกุรในช่วงชั้นที่ 1 ของโรงเรียนบ้านวังอ้ายคงและโรงเรียนบ้านวังอ้ายโพธิ์ทั้งเด็กทั่วไปและเด็กพิเศษเรียนร่วม สามารถเรียนรู้ภาษาญัฮกุรจากการพูด อ่าน เขียนและใช้ภาษาญัฮกุรควบคู่ไปกับภาษาไทยอย่างมีความสุข ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น
6. เกิดความร่วมมือระหว่างคนในชุมชนกับโรงเรียนในการนำภาษาญัฮกุรมาใช้ในการเรียนการสอน

9. รายชื่อทีมวิจัย

1. นางศิริพร หมั่นงาน	หัวหน้าโครงการ
2. นายภุชงค์ บุสันเทียะ	รองหัวหน้าโครงการ
3. นายสมจิตร์ ไชยขุนทด	การเงิน/บัญชี
4. นายประยูร มองทองหลาง	ทีมวิจัย
5. นายพนม จิตรจำนง	ทีมวิจัย
6. นางห่าม เศรษฐกุญชร	ทีมวิจัย
7. นางสาวกวีวรรณ พฤดิจิระพันธ์	ทีมวิจัย

ทีมที่ปรึกษา

บ้านวังอ้ายคง

1. นายประวิทย์ หมั่นงาน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านวังอ้ายคง
2. นายบุญประกอบ กิ่งแฝง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านวังโพธิ์สว่างศิลป์
3. นายทองพิทักษ์ ยันจัดุรัส หัวหน้าโครงการวิจัยชุดเดิม

10. ดำเนินการตามแผน ระยะเวลา 14 เดือน

รายการกิจกรรม	เดือนที่													
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1. ทำแบบสำรวจสถานการณ์การใช้ภาษาญัฮกุรของนักเรียนและความคิดเห็นของผู้ปกครองในการจัดการเรียนการสอนภาษาญัฮกุรในโรงเรียน	*	*												
2. จัดเวทีเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันในเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาญัฮกุรในโรงเรียนแก่คนในชุมชน ทั้งคนญัฮกุร คนกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ในพื้นที่ องค์กรท้องถิ่น หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษาในพื้นที่ ฯลฯ และเพื่อเป็นการแสวงหาความร่วมมือในการทำงานด้วย			*											
3. ทำงานวิจัยพื้นฐานเกี่ยวกับเด็กพิเศษเรียนร่วมในเขตการศึกษาพื้นที่ เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับเด็กพิเศษทั้งหมด อันจะนำไปสู่การคัดกรองระหว่างเด็กพิเศษทั่วไปกับเด็กพิเศษที่เป็นเด็กญัฮกุร	*	*												
4. ทำแบบคัดกรองผู้เรียน เพื่อทดสอบความสามารถทางภาษาแม่ของเด็กญัฮกุรที่เป็นพิเศษ			*	*										

รายการกิจกรรม	เดือนที่													
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
5. จัดการฝึกอบรมเรื่องการฝึกและการทบทวนระบบตัวเขียนภาษาญัฮกุร เพื่อเป็นการค้นหาครูการศึกษาพิเศษด้านภาษาแม่ (ครูภูมิปัญญาญัฮกุร) และผู้ที่จะมาร่วมกันทำสื่อการเรียนการสอนภาษาญัฮกุร			*											
6. จัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับเด็กญัฮกุร				*	*	*								
7. พัฒนาศักยภาพของทีมวิจัยในเรื่องการทำสื่อการเรียนการสอนภาษาญัฮกุร เช่น หนังสือระดับต่าง ๆ หนังสือเล่มยักษ์ การทำแบบเรียน , การสอนคำศัพท์ (TPR), การปรับหนังสือแบบเรียนภาษาไทยที่ใช้อยู่ให้มีสาระสอดคล้องกับตัวผู้เรียน				*										
8. สร้างสื่อการเรียนการสอนภาษาญัฮกุร					*	*								
9. สร้างครูการศึกษาพิเศษด้านภาษาแม่ (ครูภูมิปัญญาญัฮกุร)					*	*								
10. จัดทำแผนการเรียนการสอนเฉพาะบุคคลให้กับเด็กญัฮกุร (รายชั่วโมง)							*							
11. ทดลองนำสื่อการเรียนการสอนภาษาญัฮกุรที่ทำไปใช้สอนในห้องเรียนคู่ขนานสำหรับเด็กชาติพันธุ์ (ญัฮกุร) ตามแผนการเรียนการสอนเฉพาะบุคคลที่ทำไว้ โดยมีครูการศึกษาพิเศษด้านภาษาแม่ (ครูภูมิปัญญาญัฮกุร) เป็นผู้สอน และมีครูในโรงเรียนเป็นผู้ดูแล									*	*	*	*		

รายการกิจกรรม	เดือนที่													
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
12. จัดการให้เกิดการศึกษาดูงานเรื่องการสร้างหลักสูตรท้องถิ่นด้านภาษาและวัฒนธรรมหรือด้านการจัดการศึกษาพิเศษ				*										
13. ถอดบทเรียนการทำงานของทีมวิจัย			*			*			*					
14. จัดประชุมเพื่อเผยแพร่ผลงานและองค์ความรู้ที่ได้รับจากการทำงาน เพื่อนำไปเป็นฐานความรู้สำหรับการจัดการเรียนการสอนภาษาญัฮกุร ในระบบโรงเรียนอย่างยั่งยืนต่อไป											*			
15. จัดทำรายงานวิจัย													*	*

คำอธิบายเพิ่มเติม

นโยบายแห่งรัฐ มาตรา 80 "รัฐต้องคุ้มครองเด็กเยาวชน ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย สร้างเสริมและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของครอบครัวและความเข้มแข็งของชุมชน รัฐต้องสงเคราะห์คนชรา ผู้ยากไร้ ผู้พิการและทุพพลภาพ และผู้ด้อยโอกาสให้มีคุณภาพชีวิตและพึ่งตนเองได้"

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2545 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2548 หมวด 2 ว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 10 ระบุว่า "การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับคนที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ ทุพพลภาพ หรือบุคคลที่ไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิ์และโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ"

กลุ่มเด็กพิเศษเรียนร่วม หมายถึง บุคคลตามประกาศคณะกรรมการการพิจารณาให้คนพิการได้รับสิทธิช่วยเหลือทางการศึกษา เรื่องกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ การรับรองบุคคลของสถานศึกษาว่าเป็นคนพิการไว้ในข้อ 4 ของประกาศ คือ

ข้อ 4 ประเภทของคนพิการมีดังต่อไปนี้

(1) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น

(2) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

(3) บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

(4) บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ

(5) *บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้*

(6) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา

(7) บุคคลที่มีปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์

(8) บุคคลออทิสติก

(9) บุคคลพิการซ้อน

เด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้ (Learning Disability, LD.) หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องด้านการเรียนรู้ หรือเด็กด้อยโอกาสทางการเรียน คือเด็กที่มีความยากลำบากในการพัฒนา การฝึก การใช้ทักษะ การฟัง การพูด การคิดคำนวณและการใช้เหตุผล ซึ่งความบกพร่องเหล่านี้เกิดจากประสาทส่วนกลาง จึงส่งผลให้เกิดปัญหาด้านการพัฒนาด้านอารมณ์และด้านสติปัญญา เมื่อเข้าสู่ระบบการศึกษาครูประจำชั้นและผู้รับผิดชอบโครงการต้องดำเนินการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลและแผนการสอนเฉพาะบุคคลตั้งแต่แรกพบเป็นต้นไป

บทที่ 2
ข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้อง

1. ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียน

โรงเรียนที่เป็นพื้นที่การวิจัยมีจำนวน 2 โรงเรียน คือ

1.1 โรงเรียนบ้านวังอ้ายคง

เป็นโรงเรียนขยายโอกาสเปิดสอนตั้งแต่ระดับปฐมวัย-มัธยมศึกษาปีที่ 3 มีรายละเอียดของโรงเรียน ดังนี้

1.1.1 จำนวนครูและบุคลากรในโรงเรียน

แบ่งเป็น

ผู้บริหาร 1 คน

ครูผู้สอน 13 คน

นักการภารโรง 1 คน

1.1.2 จำนวนนักเรียน

มีข้อมูลดังแสดงตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนนักเรียนทั้งหมดโรงเรียนบ้านวังอ้ายคง

ระดับชั้น	จำนวนห้องเรียน	จำนวนนักเรียน			จำนวนนักเรียนผู้ยากไร้			เด็กพิเศษเรียนร่วม		
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
อนุบาลปีที่1	1	10	14	24	-	-	-	-	-	-
อนุบาลปีที่ 2	1	8	7	15	-	-	-	-	-	-
รวมระดับปฐมวัย	**2**	**18**	**21**	**39**	**-**	**-**	**-**	**-**	**-**	**-**
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	1	10	12	22	-	-	-	-	-	-
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	1	10	8	18	-	-	-	-	-	-
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	1	18	9	27	-	-	-	-	-	-
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	1	11	14	25	5	4	9	3	1	4
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	1	11	10	21	4	4	8	3	-	3
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	1	17	16	33	8	5	17	5	1	6

ระดับชั้น	จำนวนห้องเรียน	จำนวนนักเรียน			จำนวนนักเรียนญัฮกุร			เด็กพิเศษเรียนร่วม		
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
รวมระดับประถม	**6**	**77**	**69**	**146**	**17**	**13**	**30**	**11**	**2**	**13**
มัธยมศึกษาปีที่ 1	1	12	12	24	-	-	-	-	-	-
มัธยมศึกษาปีที่ 2	1	9	5	14	-	-	-	-	-	-
มัธยมศึกษาปีที่ 3	1	7	4	11	-	-	-	-	-	-
รวมระดับมัธยม	**3**	**28**	**21**	**49**	**-**	**-**	**-**	**-**	**-**	**-**
รวมทั้งสิ้น	**11**	**95**	**90**	**185**	**17**	**13**	**30**	**11**	**2**	**13**

จากตารางที่ 1 สามารถสรุปได้ว่าโรงเรียนบ้านวังอ้ายคงมีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 185 คน เป็นนักเรียนชาย 95 คน นักเรียนหญิง 90 คน โดยมีนักเรียนที่มีเชื้อสายญัฮกุร จำนวน 85 คน ในจำนวนนี้แบ่งเป็นนักเรียนชาย 30 คน นักเรียนหญิง 55 คน

ซึ่งจากข้อมูลของโรงเรียนพบว่าโรงเรียนบ้านวังอ้ายคงมีนักเรียนที่เป็นเด็กพิเศษ จำนวนทั้งสิ้น 25 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 22 คน นักเรียนหญิง 3 คน โดยในจำนวนเด็กพิเศษนี้มาจากเด็กญัฮกุร จำนวน 25 คน

เด็กพิเศษที่เป็นชาติพันธุ์ญัฮกุรที่อยู่ในช่วงชั้นที่ 2 และได้เรียนภาษาญัฮกุร มีจำนวน 15 คน แบ่งตามระดับชั้นตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 2 จำนวนเด็กนักเรียนญัฮกุรโรงเรียนบ้านวังอ้ายคงที่เรียนภาษาญัฮกุร แบ่งตามระดับชั้น

ระดับชั้น	จำนวน		
	นักเรียนชาย	นักเรียนหญิง	รวม
ประถมศึกษาปีที่ 4	3	1	4
ประถมศึกษาปีที่ 5	3	-	3
ประถมศึกษาปีที่ 6	5	1	8

ตารางที่ 3 รายชื่อเด็กพิเศษช่วงชั้นที่ 2 ที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ญัฮกุรของโรงเรียนบ้านวังอ้ายคง

ระดับชั้น	ลำดับที่	ชื่อ-นามสกุล
ประถมศึกษาปีที่ 4	1.	ด.ช.พรเทพ สัมมา
	2.	ด.ช.เสนาะ ยืนจัตุรัส
	3.	ด.ช.ศุภนัส ลอยสายออ
	4.	ด.ญ.วาสนา ยิ้มจัตุรัส
ประถมศึกษาปีที่ 5	5.	ด.ช.สุรัตน์ แก้วยอดยาง
	6.	ด.ช.วีรศักดิ์ ยันจัตุรัส
	7.	ด.ช.พงษ์สิทธิ์ ศรีจัตุรัส
ประถมศึกษาปีที่ 6	8.	ด.ช.สมพงษ์ มหาโภชน์
	9.	ด.ช.สุวรรณ นาคแพง
	10.	ด.ช.พงศธร คงแดง
	11.	ด.ช.สราวุธ ยิ้มจัตุรัส
	12.	ด.ช.ถาวรรัตน์ ไชยขุนทด
	13.	ด.ญ.นิราวรรณ คงเจริญ
	14.	ด.ญ.ไพจิตร เย็นจัตุรัส
	15.	ด.ช.สมทรง โย้จัตุรัส

และยังมีเด็กนักเรียนในช่วงชั้นที่ 2 ที่มีเชื้อสายญัฮกุรเข้าเรียนภาษาญัฮกุรอีกจำนวน 30 คน ดังแสดงรายชื่อในตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 รายชื่อเด็กนักเรียนในช่วงชั้นที่ 2 ที่มีเชื้อสายญัฮกุรเข้าเรียนภาษาญัฮกุรทั้งหมดโรงเรียนบ้านวังอ้ายคง

ระดับชั้น	ลำดับที่	ชื่อ-นามสกุล
ประถมศึกษาปีที่ 4	1.	ด.ช.สมชาย เสาร์นอก
	2.	ด.ช.พรเทพ สิมมา
	3.	ด.ช.เสนาะ ยืนจัตุรัส
	4.	ด.ช.ศุภนัส ลอยสายออ
	5.	ด.ญ.อ้อยใจ หยุ้มจัตุรัส
	6.	ด.ญ.ณัชชา เฉื่อยกลาง
	7.	ด.ญ.โสรยา กลิ่นศรีสุข
	8.	ด.ญ.วาสนา ยิ้มจัตุรัส

ระดับชั้น	ลำดับที่	ชื่อ-นามสกุล
ประถมศึกษาปีที่ 5	9.	ด.ช.สุรัตน์ แก้วยอดยาง
	10.	ด.ช.วีรศักดิ์ ยันจัตุรัส
	11.	ด.ช.พงษ์สิทธิ์ ศรีจัตุรัส
	12.	ด.ญ.ประยูร มหาโภช
	13.	ด.ญ.สุภาภรณ์ ปัญญา
	14.	ด.ญ.จิราภรณ์ ยิ้มจัตุรัส
	15.	ด.ญ.ปาริชาติ หยุ้มจัตุรัส
ประถมศึกษาปีที่ 6	16.	ด.ช.สมพงษ์ มหาโภช
	17.	ด.ช.วัชรพล ถ้ำจัตุรัส
	18.	ด.ช.สุวรรณ นาคแพง
	19.	ด.ช.พงศธร คงแดง
	20.	ด.ช.ศราวุธ ยิ้มจัตุรัส
	21.	ด.ช.ถาวรรัตน์ ไชยขุนทด
	22.	ด.ช.กฤษณะ ราชพิจิตร
	23.	ด.ญ.นิราวรรณ คงเจริญ
	24.	ด.ญ.อำไพ เศษจัตุรัส
	25.	ด.ญ.ณัฐติกา กลิ่นศรีสุข
	26.	ด.ญ.สุพัตรา เชิงชัยภูมิ
	27.	ด.ญ.ไพจิตร เย็นจัตุรัส
	28	ด.ช.สมทรง โย้จัตุรัส
	29.	ด.ญ.พาดา มูลมณี
	30.	ด.ช.ศุภชัย หาญณรงค์

จากข้อมูลที่แสดงในตารางที่ 3 และตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าห้องเรียนภาษาญี่ฮกุรในโรงเรียนมีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 35 คน

1.2 โรงเรียนวังโพธิ์สว่างศิลป์

เป็นโรงเรียนขนาดเล็กเปิดสอนตั้งแต่ระดับปฐมวัย - ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.2.1 จำนวนครูและบุคลากรในโรงเรียน

แบ่งเป็น

ผู้บริหาร	1	คน
ครูผู้สอน	7	คน
นักการภารโรง	1	คน

1.2.2 จำนวนนักเรียน

มีข้อมูลดังแสดงตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 5 จำนวนนักเรียนโรงเรียนวังโพธิ์สว่างศิลป์ทั้งหมด

ระดับชั้น	จำนวนห้องเรียน	จำนวนนักเรียน			จำนวนนักเรียนญัฮกุร			เด็กพิเศษเรียนร่วม[1]		
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
อนุบาลปีที่1	1	10	10	20	6	2	8			
อนุบาลปีที่ 2	1	7	10	17	3	5	8			
รวมระดับปฐมวัย	**2**	**17**	**20**	**37**	**9**	**7**	**16**			
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	1	1	5	6	0	2	2			
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	1	3	8	11	2	6	8			
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	1	7	6	13	3	4	7			
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	1	10	2	12	6	2	8			
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	1	6	12	18	3	9	12			
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	1	5	8	13	3	5	8			
รวมระดับประถม	**6**	**32**	**41**	**73**	**17**	**28**	**45**			
รวมทั้งสิ้น	**8**	**49**	**61**	**110**	**26**	**35**	**61**			

จากตารางที่ 5 สามารถสรุปได้ว่าโรงเรียนวังโพธิ์สว่างศิลป์มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 110 คน เป็นนักเรียนชาย 49 คน นักเรียนหญิง 61 คน โดยมีนักเรียนที่มีเชื้อสายญัฮกุร จำนวน 61 คน ในจำนวนนี้แบ่งเป็นนักเรียนชาย 26 คน นักเรียนหญิง 35 คน

[1] โรงเรียนวังโพธิ์สว่างศิลป์ยังไม่มีการคัดแยกเด็กพิเศษ

และมีนักเรียนที่เป็นเด็กเชื้อสายญัฮกุร เข้าเรียนภาษาญัฮกุรจำนวน 27 คน ดังแสดงรายชื่อตามตารางที่ 6

ตารางที่ 6 รายชื่อเด็กพิเศษช่วงชั้นที่ 2 ที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ญัฮกุร และเข้าเรียนภาษาญัฮกุรของโรงเรียนวังโพธิ์สว่างศิลป์

ระดับชั้น	ลำดับที่	ชื่อ-นามสกุล
ประถมศึกษาปีที่ 4	1	ด.ช.เกียรติศักดิ์ หนูธรรมรงค์
	2	ด.ช.วิทยา แย้มจัตุรัส
	3	ด.ญ.ฤดี ดาภา
	4	ด.ญ.ไพรินทร์ ย้ายถิ่น
ประถมศึกษาปีที่ 5	5	ด.ช.พงศกร ด้วงช้าง
	6	ด.ช.อัศเดช ฉิมพลี
	7	ด.ช.สมศักดิ์ แซ่เจียม
ประถมศึกษาปีที่ 6	8	ด.ช.อำพล มดจัตุรัส
	9	ด.ช.สิทธิพล พื้นหัวสระ
	10	ด.ญ.สิริลักษณ์ เชื้อแก้ว
	11	ด.ญ.นงเยาว์ มดจัตุรัส
	12	ด.ญ.เบญญา มดจัตุรัส
	13	ด.ญ.ศิริธร ลีขุนทด
	14	ด.ญ.ยุพิน ยุ้มจัตุรัส
	15	ด.ญ.อ้อยใจ เสาวรส
	16	ด.ญ.ธนะชัย ห่วงทองหลาง
	17	ด.ญ.สุรีรัตน์ แย้มจัตุรัส
	18	ด.ช.ตะวัน เต้าสูงเนิน
	19	ด.ช.อุทัย ระหาญนอก
	20	ด.ญ.ดวงใจ เสาวรส
	21	ด.ช.วัชรพงษ์ วันดี
	22	ด.ญ.สุภาพร แซ่เจียม
	23	ด.ญ.วรรณขจร ปิลอง
	24	ด.ช.ธงชัย ไชยขุนทด
	25	ด.ญ.สุชาดา ชื่นจะบก
	26	ด.ญ.นิตยา สุ่มมาตร

จากตารางที่ 6 แสดงว่ามีนักเรียนโรงเรียนวังโพธิ์สว่างศิลป์ที่เรียนภาษาญี่ฮกุร จำนวนทั้งสิ้น 26 คน

2. ความรู้เกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2.1 การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลพิการให้สามารถเข้ารับการศึกษาขั้นพื้นฐานนั้น การอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและมีคุณค่าต่อการเรียนรู้ เพราะการเขียนทำให้สามารถเรียบเรียงความคิดเพื่อนำมาสื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้ได้ การเขียนจะทำให้เกิดความสนใจ ใฝ่รู้ และก้าวทันเหตุการณ์ของโลกปัจจุบัน และสามารถนำความรู้มาปรับปรุงคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น เด็กที่อยู่ในวัยเรียนหากมีความสามารถในการเขียนได้ดี มักจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้วิชาอื่นๆ ด้วย สอดคล้องกับผดุง อารยะวิญญู (2544, หน้า 23) กล่าวว่าทักษะในการอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ หากเด็กมีปัญหาในการอ่านและการเขียนจะทำให้การเรียนวิชาอื่นๆ มีปัญหาไปด้วย ยิ่งไปกว่านั้นทักษะในการอ่านและการเขียนมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสอนให้ทุกคนอ่านออกเขียนได้ การเรียนภาษาไทยต้องใช้ทักษะที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันทั้งทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และต้องทำการฝึกฝนทุกทักษะอย่างจริงจัง จึงจะทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาเพิ่มขึ้น ดังนั้นการเขียนจึงเป็นทักษะที่สำคัญและมีบทบาทในการเรียนรู้อันเป็นหัวใจสำคัญของกิจกรรมทั้งหลายในการเรียนของนักเรียน ครูจึงควรให้ความสำคัญในการสอนเขียนและควรส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจในการเขียนมากขึ้น การเขียนได้นั้นจึงถือว่าเป็นฐานที่สำคัญของการเรียนภาษา ดังนั้นครูผู้สอนทุกระดับชั้นจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องการใช้ภาษา โดยเฉพาะในเรื่องการเขียน และควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นพิเศษเพื่อเสริมการสอน โดยการสร้างหรือการออกแบบนวัตกรรมให้เหมาะสมกับหลักสูตร เนื้อหา สภาพของนักเรียนในแต่ละท้องถิ่นและสภาพสังคมในปัจจุบัน เพื่อช่วยแก้ปัญหาด้านการเขียนซึ่งเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างจริงจังและต่อเนื่อง จะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สามารถเรียนรู้ได้ เพียงแต่ต้องเรียนรู้ด้วยวิธีที่แตกต่างกับเด็กปกติด้านที่เกี่ยวกับวิธีสอน ขบวนการ เนื้อหาวิชา (หลักสูตร) เครื่องมือ และสื่ออุปกรณ์การสอนที่จำเป็น การดูแลเอาใจใส่และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่เหมาะสม ทำให้เด็กเรียนรู้ได้ และสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถได้เต็มศักยภาพ ซึ่งในโครงการวิจัยของเรามีความพยายามที่จะพัฒนาภาษาของเด็กในด้านนี้ด้วย เนื่องจากการอ่านเขียนเป็นสิ่งที่ใช้ในการคัดกรองเด็ก

2.2 การคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

การคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จะกระทำร่วมกันระหว่างครู ผู้ปกครอง และนักจิตวิทยา ครูการศึกษาพิเศษและนักเรียนศึกษาพิเศษซึ่งประกอบกันเข้าเป็นคณะกรรมการ และคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นจะต้องได้รับรายงานผลการทดสอบต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในเกณฑ์การตัดสินและมีหน้าที่ในการพิจารณาคัดแยกว่าเด็กคนไหนควรได้รับการตัดสินเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ และควรส่งเข้ารับบริการการศึกษาพิเศษในลักษณะใดจึงจะเหมาะสมที่สุด

การคัดแยก (Identification) เป็นขั้นตอนหนึ่งในการจัดการศึกษาพิเศษ ในบางครั้งอาจได้ยินคำอื่น เช่น การคัดกรอง การคัดเลือกเด็ก เป็นต้น ซึ่งทุกคำมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ เป็นกระบวนการค้นหาเด็ก และตัดสินว่าเด็กคนนั้นเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จริงหรือไม่ เด็กที่ได้รับการตัดสินว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จะได้รับการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร สื่อการสอน ตลอดจนวิธีสอนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการและปัญหาของเด็ก ซึ่งจะช่วยให้ปัญหาต่าง ๆ ของเด็กลดน้อยลงและสามารถเรียนหนังสือได้ในที่สุด การคัดแยกเด็กอาจกระทำได้หลายวิธี ซึ่งผดุง อารยะวิญญู (2546, หน้า 8) ได้กล่าวถึงวิธีการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ 2 ลักษณะ คือ

1. การประเมินผลอย่างเป็นทางการ (Formal Assessment) เป็นการคัดแยกเด็กโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานซึ่งมีค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่นที่เชื่อถือได้และมีเกณฑ์ปกติสำหรับใช้เปรียบเทียบเพื่อการตัดสินใจในการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มักมีการประเมินเด็กใน 2 ลักษณะ คือ

1.1 การวัดระดับความสามารถของเด็ก ความสามารถในที่นี้หมายถึงความสามารถทางสมอง นั่นคือ ระดับสติปัญญา ผู้วัดส่วนใหญ่เป็นนักจิตวิทยา แบบทดสอบมาตรฐานที่นำมาใช้ในการทดสอบระดับสติปัญญาเพื่อตัดสินว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หรือไม่ ควรเป็นแบบทดสอบที่ไม่มีการทดสอบความสามารถด้านภาษา (Nonverbal Test) เพราะเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อาจด้อยความสามารถในการทำข้อสอบที่มีภาษาเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งจะทำให้ไม่ได้ระดับสติปัญญาที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด แบบทดสอบที่นิยมใช้กับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้อาจเป็น Color Progressive Matrices เพราะเป็นแบบทดสอบที่ไม่วัดทักษะด้านภาษา

1.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะต้องทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กใน 3 ด้าน เป็นอย่างน้อย นั่นคือ ด้านการอ่าน การเขียน และคณิตศาสตร์ แล้วนำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติ (Norms) แบบทดสอบมาตรฐานที่ใช้ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีบริการตามสำนักทดสอบและประเมินผลต่าง ๆ ซึ่งมีชื่อเรียกมากมาย แบบทดสอบที่นิยมใช้มาก คือ Wide Range Achievement Test เมื่อได้คะแนนจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ให้นำมาเปรียบเทียบกับระดับสติปัญญาของเด็ก โดยเปรียบเทียบตามชั้นหรืออายุ นักวิชาการมีความเชื่อว่าเด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงจะมี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงตามเด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำมักจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่ถ้าเด็กมีระดับสติปัญญาสูง แต่ว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำแสดงว่าเด็กอาจมีปัญหาบางอย่าง โดยทั่วไปเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มักมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าชั้นที่ตนเรียนอยู่ประมาณ 2 ปี เช่น เด็กอยู่ชั้น ป.3 แต่อ่านเขียนหนังสือแบบเรียนชั้น ป.3 ไม่ได้ หรือได้แต่ไม่มากนัก แต่สามารถอ่านแบบเรียนชั้น ป.1 ได้ ซึ่งเป็นชั้นที่ต่ำกว่าจำนวน 2 ระดับชั้น เป็นต้น แต่ผู้ที่เกี่ยวข้องควรพิจารณาจากองค์ประกอบอื่นๆ ด้วยเพื่อไม่ให้การคัดแยกเด็กผิดพลาดได้

2.การประเมินผลอย่างไม่เป็นทางการ (Informal Assessment) เป็นการคัดแยกเด็กโดยครูใช้แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หรือหาข้อสอบมาให้ รวมไปถึงการทดสอบเป็นรายบุคคลและการสังเกตพฤติกรรมของเด็กด้วยตนเอง หาข้อมูลจากผู้ปกครองที่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุดหรือจากข้อมูลที่เชื่อถือได้ ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อยุติว่าเด็กมีปัญหาในการเรียนในลักษณะใดและขาดทักษะใดบ้าง สมองที่มีความลำบากในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นสมองซีกใด ซีกซ้ายหรือซีกขวา หากสมองซีกซ้ายบกพร่องหรือมีความลำบากในการจัดการจัดกระทำข้อมูล เด็กอาจมีปัญหาดังนี้

1) การอ่าน
   - ประสมคำไม่ได้
   - อ่านช้า
   - จำรายละเอียดของสิ่งที่อ่านไม่ได้
   - ขาดสมาธิในการเรียน เสียสมาธิง่าย
2) การเขียน
   - เขียนช้า
   - เขียนอักษรกลับหลัง
   - เขียนเพิ่ม หรืออาจเขียนตกหล่น
   - เขียนตัวอักษรสลับที่กัน
3) คณิตศาสตร์
   - จำสูตรไม่ได้
   - จำขั้นตอนทางคณิตศาสตร์ไม่ได้
4) การสื่อสารและด้านอื่นๆ
   - สรรหาคำเพื่อแสดงออกซึ่งแนวคิด แสดงความคิดเห็นด้วยการพูดหรือการเขียนไม่ได้
   - ทำงานช้า
   - จำรายละเอียดไม่ได้
   - เสียสมาธิง่าย มองไปนอกห้องเรียนบ่อยๆ
   - จำชื่อคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ ไม่ได้

- ปฏิบัติตามคำสั่งไม่ได้

และหากสมองซีกขวาบกพร่องหรือมีความลำบากในการจัดการจัดกระทำข้อมูล เด็กอาจมีปัญหาดังนี้

1) การอ่าน
   - ไม่เข้าใจข้อความการเปรียบเทียบ คำพังเพย หรือการพูดกระทบกระเทียบเปรียบเปรย
   - ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน

2) การเขียน
   - การเขียนโดยใช้จินตนาการได้ไม่ดี
   - การตลกขบขัน (ฟังเรื่องตลกแล้วไม่ขำขัน)

3) คณิตศาสตร์
   - นำความรู้และทักษะไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ๆ ไม่ได้
   - ทำเลขโจทย์ปัญหาไม่ได้

4) ด้านอื่นๆ
   - ไม่เข้าใจสิ่งที่เป็นภาพรวมๆ ความหมายรวมๆ
   - สนใจสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นเวลานานจนเกินไป

สำหรับเด็กที่ได้รับการตัดสินว่าให้เป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้นั้นจะต้องมีหลักฐานการทดสอบดังต่อไปนี้

1. การทดสอบทางสติปัญญา
2. การทดสอบเกี่ยวกับกระบวนการเบื้องต้นทางจิตวิทยา อันได้แก่ การทดสอบทางสายตา การได้ยิน การเคลื่อนไหว และกระบวนการทางภาษา โดยใช้เครื่องมือทดสอบแบบอิงเกณฑ์หรืออิงกลุ่มก็ได้
3. การทดสอบเกี่ยวกับการรับรู้ ต้องใช้แบบทดสอบใดแบบทดสอบหนึ่ง
4. การสังเกตอย่างมีระบบ เป็นการสังเกตพฤติกรรมของเด็กในห้องเรียน มีบันทึกการสังเกตพฤติกรรมของเด็กในห้องเรียนมาเสนอ เพื่อเป็นหลักฐานประกอบการวินิจฉัย
5. การทำงานของนักเรียน หมายถึง การทำแบบฝึกหัด การบ้าน งานดังกล่าวนำมาเปรียบบางส่วนเพื่อนำมาวินิจฉัยเกี่ยวกับนิสัยในการทำงาน การวิเคราะห์การผิดพลาดในการทำงาน / การบ้านทักษะในการรวบรวมข้อมูลของเด็กเป็นต้น
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งนำมาใช้เป็นหลักฐานเพื่อแสดงว่าเด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถทางสมอง โดยมีหลักฐานที่นำมาประกอบ

2.3 ประเภทของปัญหาทางการเรียนรู้

การจำแนกประเภทของปัญหาทางการเรียนรู้มีหลายลักษณะ ซึ่งอาจจะจำแนกโดยอาศัยพฤติกรรมการเรียนรู้ หรือจากสาเหตุของปัญหาเอง จากรายงานการฝึกอบรม ณ ประเทศอิสราเอล หลักสูตร The Education of the Young Child with Special Needs ศรีสมร กสิวัฒน์ ได้สรุปไว้ว่า ในปัจจุบันนักวิชาการจำแนกประเภทของปัญหาทางการเรียนรู้เป็น 3 กลุ่มลักษณะดังต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1 ปัญหาทางการเรียนรู้เฉพาะทาง คือ ปัญหาทางการพูด การเขียน การอ่าน การคิดคำนวณ และการให้เหตุผล

กลุ่มที่ 2 ความผิดปกติของกลไกลการเคลื่อนไหวและการเห็นในระยะพัฒนาการ

กลุ่มที่ 3 ความผิดปกติของความสนใจ อันเนื่องมาจากพฤติกรรมอยู่ไม่สุข

สำหรับ Eichstaedt Kalakain ได้จำแนกปัญหาทางการเรียนรู้ เป็น 2 กลุ่มลักษณะ คือ

กลุ่มที่ 1 ปัญหาทางการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับภาษา (Verbal Disabilities) ซึ่งได้แก่ ด้านการพูด การอ่าน การเขียน คณิตศาสตร์ และการให้เหตุผล

กลุ่มที่ 2 ปัญหาทางการเรียนรู้ที่ไม่เกี่ยวกับภาษา (Non Verbal Disabilities) ซึ่งได้แก่ ปัญหาด้านกลไก การเคลื่อนไหว การรับรู้ ความสนใจ การอยู่ไม่สุข การทำอะไรซ้ำซาก และการมีพฤติกรรมทางสังคมไม่เหมาะสม

ความบกพร่องทางการอ่าน

เด็กที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อาจมีสาเหตุมาจากองค์ประกอบหลายประการ บางคนอาจขาดเรียนบ่อย เพราะต้องช่วยบิดามารดาในการประกอบอาชีพ บางคนต้องหาเลี้ยงครอบครัว บางคนต้องเดินทางไกล จึงทำให้ไม่อยากมาโรงเรียน บางคนพูดภาษาท้องถิ่นมาแต่กำเนิด เมื่อมาเรียนภาษาไทยกลางที่โรงเรียน จึงทำให้เด็กเรียนได้ไม่ดี เพราะอิทธิพลของภาษาถิ่นที่มีโครงสร้างของเสียงพูด คำ และประโยคต่างกัน เด็กที่ขาดแรงจูงใจในการเรียน เกียจคร้าน ทำให้อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เด็กเหล่านี้ไม่จัดเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ตามนิยามของการศึกษาพิเศษ เพราะถ้าแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้ลุล่วงไป เด็กก็สามารถอ่านออกเขียนได้ แต่เด็กที่มีปัญหาในการอ่านตามนิยามทางการศึกษาพิเศษถึงแม้จะสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้แล้ว เด็กก็ยังอ่านไม่ได้อยู่นั่นเอง เด็กที่มีปัญหาในการอ่านอาจมีพฤติกรรม ดังนี้

1. จำตัวอักษรไม่ได้ ทำให้อ่านเป็นคำไม่ได้
2. จำตัวอักษรได้บ้าง แต่อ่านเป็นคำไม่ได้
3. ความสามารถในการอ่านต่ำกว่านักเรียนอื่นในชั้นเรียนเดียวกัน

4. ระดับสติปัญญาของเด็กอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยหรือสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย เมื่อวัดโดยใช้แบบทดสอบเชาวน์ปัญญาที่เชื่อถือได้
5. เด็กบางคนอาจมีความไวในการใช้สายตา
6. เด็กบางคนอาจมีความไวในการฟัง
7. พูดไม่เป็นประโยค
8. เด็กสามารถเข้าใจภาษาได้ดี หากให้เด็กฟังหรือมีคนอ่านให้ฟัง หรือฟังจากเทป แต่ถ้าให้อ่านเองจะอ่านไม่ได้ อ่านไม่เข้าใจหรือจับใจความไม่ได้
9. อ่านคำโดยสลับตัวอักษร เช่น กบ เป็น บก
10. ไม่เข้าใจว่าตัวอักษรใดมาก่อน - หลัง ตัวอักษรใดอยู่ทางซ้ายหรือขวา
11. ไม่สามารถแยกเสียงสระในคำได้ เช่น ระหว่าง น้ำลง กับ แมลง เด็กมักอ่านคำแมลง ว่า แม - ลง หรือ มะ - แลง - ลง เป็นต้น

เด็กกลุ่มนี้มีศัพท์ทางวิชาการเรียกว่า ดิสเล็กเซีย (dyslexia) เด็กที่มีปัญหาในการอ่าน เรียกว่าเด็กดิสเล็กเซีย (dyslexic child) เด็กแต่ละคนอาจมีพฤติกรรมดังกล่าวมากบ้างน้อยบ้างแตกต่างกันไป

ความบกพร่องทางการเขียน

การเขียนเป็นทักษะสูงสุดในกระบวนการทางภาษา ซึ่งประกอบด้วยทักษะในการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน การเขียนเป็นการแสดงออก ซึ่งแนวความคิดของผู้เขียนซึ่งผู้เขียนจะต้องนำคำในภาษามาร้อยเรียงกันอย่างเป็นระบบและถูกต้องตามหลักภาษาไทย เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มักมีความบกพร่องในการเรียงลำดับ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่สามารถเขียนหนังสือได้ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเขียน อาจแสดงพฤติกรรมในการเขียนดังนี้

1. ไม่สามารถลอกคำที่ครูเขียนบนกระดานลงบนสมุดของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง
2. เขียนประโยคตามครูไม่ได้
3. ไม่สามารถแยกรูปทรงทางเรขาคณิตได้
4. บางรายอาจมีปัญหาในการผูกเชือกรองเท้าหรือใช้มือหยิบจับสิ่งของ
5. ใช้สายตาในการจดจำสิ่งของไม่ได้ หรือได้ไม่ดี เด็กอาจบอกได้ว่าภาพที่อยู่บนกระดานคือภาพอะไร แต่พอครูหยิบภาพออกไปให้พ้นสายตา เด็กจะจำภาพนั้นไม่ได้ และบอกไม่ได้ว่าภาพที่เห็นเมื่อครู่นี้คือภาพอะไร
6. เขียนไม่เป็นคำ อาจเป็นลายเส้น แต่อ่านไม่ได้
7. เขียนเป็นประโยคไม่ได้ เรียงคำไม่ถูกต้อง

8. รูปของตัวอักษรที่เขียนอาจไม่แน่นอน ตัวอักษรที่เด็กเขียนแต่ละครั้ง อาจมีรูปทรงที่แตกต่างกันไปความบกพร่องทางการเขียนนี้ อาจจำแนกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ดิสกราเฟีย (Dysgraphia) หมายถึง การที่เด็กไม่สามารถเขียนหนังสือได้ เช่น จับดินสอไม่ได้ ลอกคำศัพท์หรือตัวอักษร หรือตัวเลข หรือรูปทรงทางเรขาคณิตจากกระดานลงบนสมุดของตนไม่ได้ หรือทำได้แต่ลายมืออ่านยาก

2. ความบกพร่องในการจำ (Recall Deficits) เด็กไม่สามารถจำสิ่งที่เห็นได้ เด็กอาจบอกชื่อสิ่งของได้ในขณะที่เด็กกำลังจ้องมองสิ่งนั้นอยู่ แต่เมื่อครูทำสิ่งนั้นพ้นสายตาของเด็กไปแล้วเด็กจำสิ่งนั้นไม่ได้ เด็กมีความสามารถในการจำด้วยสายตา (visual memory) ไม่ดี

3. ความบกพร่องทางโครงสร้างของภาษา (Syntax Deficits) เด็กเหล่านี้สามารถเรียนหนังสือได้ดี แต่หากครูให้เขียนเรียงความ เขียนรายงาน เด็กอาจทำไม่ได้ เด็กอาจมีแนวคิดที่จะเขียน แต่ไม่สามารถระบายความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นตัวอักษรได้บางคนอาจเขียนได้บ้าง แต่เขียนผิดหลักไวยากรณ์ของภาษาไทย

ความบกพร่องทางกระบวนการคิด

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เป็นจำนวนมาก มีความลำบากในการคิด กระบวนการให้เหตุผล หรือการกำหนดแนวความคิดรวบยอด เช่น คนปกติทั่วไปจะมองที่ภาพรวมของวัตถุก่อน จึงมองส่วนย่อย จะมองดูคนทั้งตัวก่อนว่าเขาเป็นคน (ไม่ใช่หุ่น) แล้วจึงพิจารณารายละเอียดว่าเขาเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย เขาเหมือนญาติพี่น้องเราหรือไม่ เป็นต้น แต่เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อาจไม่มองเช่นนั้น เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อาจแสดงพฤติกรรมเกี่ยวกับกระบวนการคิดการให้เหตุผล ดังนี้

1. ไม่สามารถบอกความแตกต่างของสิ่งที่มองเห็นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อวัตถุ 2 อย่างหรือมากกว่ามีขนาดลักษณะคล้ายคลึงกัน
2. ไม่สามารถบอกความแตกต่างของเสียงที่ได้ยินได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงที่คล้ายคลึงกัน หรือหากบอกได้ก็ไม่แน่นอน บางทีบอกได้บางทีบอกไม่ได้ เป็นต้น
3. ไม่เห็นความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยกับส่วนใหญ่
4. มีความจำไม่ดี ไม่ว่าจะเป็นความจำระยะสั้น หรือความจำระยะยาว จึงทำให้เด็กบางคนได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นเด็กปัญญาอ่อนทั้งๆ ที่เขาควรได้รับการตัดสินว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
5. ไม่มีความมานะอดทนในการประกอบกิจกรรมเลย หรือหากมีก็มีมากจนเกินไปจนบางครั้งทำให้ยากแก่การทำให้เขาเลิกกิจกรรมที่กำลังทำอยู่

7. จำสิ่งที่มองเห็นได้ แต่หากนำสิ่งของนั้นให้พ้นสายตาแล้ว เด็กจะจำสิ่งนั้นไม่ได้ เลยมีพฤติกรรมเหมือนไม่เคยพบเห็นวัตถุนั้นมาก่อน
8. ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง ทนไม่ได้ที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงกิจวัตรประจำวัน
9. มีพฤติกรรมเหมือนถูกควบคุมโดยสิ่งอื่นที่อยู่ภายนอก เด็กบางคนจึงไม่สามารถควบคุมตนเองได้ เสียสมาธิง่าย เพราะสนใจสิ่งอื่นที่อยู่นอกห้องเรียนเสมอ
10. ไม่สนใจสิ่งที่อยู่รอบตัว หรือไม่ก็สนใจจนเกินไป จนยากแก่การที่จะดึงความสนใจเด็กออกจากสิ่งของนั้นๆ
11. มีการเคลื่อนที่ เคลื่อนไหวอยู่เสมอ ไม่สามารถอยู่นิ่งเฉยได้นาน

ความบกพร่องเกี่ยวกับการรับรู้

เด็กอาจแสดงพฤติกรรมดังต่อไปนี้

1. มีปัญหาในการจำแนกสิ่งที่ได้ยินไม่ว่าจะเป็นการจำแนกด้วยการฟัง ทางสายตา หรือการสัมผัส
2. ไม่สามารถจดจำสิ่งที่เคยได้ยิน ได้ฟัง เคยพบเห็น หรือเคยสัมผัสมาแล้วได้
3. ไม่มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเวลา
4. ไม่มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับพื้นผิว เช่น กว้าง แคบ หยาบ ละเอียด
5. ไม่มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับระยะทาง เช่น ใกล้ ไกล
6. ไม่สามารถแยกวัตถุออกจากฉากหลังได้
7. ไม่สามารถจำแนกส่วนย่อยออกจากส่วนใหญ่ได้
8. ไม่เข้าใจความหมายของคำว่า ซ้าย - ขวา หน้า - หลัง
9. การทำงานประสานกันระหว่างมือกับสายตาไม่ดี

สรุปได้ว่านักเรียนที่มีปัญหาการเรียนรู้มีปัญหาที่แตกต่างกัน วิธีแก้ปัญหาและการสอนเด็กเหล่านี้ ครูควรศึกษาหาสาเหตุของปัญหาในการเรียนของเด็กแล้วจึงสอนซ่อมเสริม

2.4 เครื่องมือและวิธีการคัดกรอง

โรงเรียนบ้านวังอ้ายคงซึ่งเป็นโรงเรียนแกนการจัดการศึกษาเรียนร่วมประจำอำเภอเทพสถิต สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ชัยภูมิ เขต 3 รับหลักการเดียวกับหน่วยงานการจัดการศึกษาพิเศษอื่นๆ คือ แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึม KUS-SI Rating Scales:ADHD/LD/Autism (PDDs) โดยผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี อุทัยรัตนกิจ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นพ.ชาญวิทย์ พรนภดล และคณะ ที่สร้างขึ้นด้วยความร่วมมือของ 2 หน่วยงาน คือ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา และสาขาวิชาจิตเวชเด็กและวัยรุ่น ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทย์ศาสตร์ศิริราชพยาบาล

2.5 แบบคัดกรอง kus-sI กับตัวชี้วัดประเภทเด็กพิเศษ

1.วัตถุประสงค์ของแบบคัดกรอง KUS-SI

เพื่อใช้ในการคัดกรองนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 อายุระหว่าง 6-12 ปี 11 เดือน ที่มีภาวะสมาธิสั้น (Attention)

2.ส่วนประกอบของแบบคัดกรอง

2.6 แบบสรุปผลการตรวจทางจิตแพทย์

รายละเอียดตามภาคผนวก

2.7 รายชื่อเด็กพิเศษเรียนร่วมที่รับการตรวจวัดเชาว์ปัญญาจากจิตแพทย์ ร.พ. ชัยภูมิ

1. นางสาววาสนา แจ่มเพ็ง ชั้น ม.3 อายุ 15.5 ปี IQ 43 เท่ากับอายุ 6.4 ปี
2. ด.ช.พิเชษฐ์ ชั้นขุนทด ชั้น ป.3 อายุ 9 ปี IQ 68 เท่ากับอายุ 6.4 ปี
3. ด.ช.ศุภณัส ลอยสายออ ชั้น ป.2 อายุ 7 ปี IQ 71 เท่ากับอายุ 5 ปี
4. ด.ช.ปิยะรัตน์ เคนวิเศษ ชั้น ป.4 อายุ 9.10 ปี IQ 68 เท่ากับอายุ 6.8 ปี
5. ด.ช.สุโชฑัณต์ ม่วงแก้ว ชั้น ป.6 อายุ 11.8 ปี IQ 63 เท่ากับอายุ 7.4 ปี
6. ด.ช.ทวีรัตน์ ลอยสายออ ชั้น ป.6 อายุ 11.6 ปี IQ 70 เท่ากับอายุ 8 ปี
7. ด.ช.ฉัดรชัย ปกสันเทียะ ชั้น ม.2 อายุ 12.3 ปี IQ 76 เท่ากับอายุ 9.4 ปี
8. ด.ช. สุริยา ปกสันเทียะ ชั้น อ.2 อายุ 5 ปี IQ 20 ระดับรุนแรงมาก

ซึ่งเด็กพิเศษทั้ง 9 คนนี้ ทางโรงเรียนบ้านวังอ้ายคงได้จัดทำแผนการดูแลช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง อีกทั้งเป็นหน้าที่ที่จะต้องส่งเด็กไปจดทะเบียนคนพิการเพื่อรับสื่ออำนวยความสะดวกและฟื้นฟูอย่างตรงตามกระบวนการต่อไป (รายละเอียดการวินิจฉัยของจิตแพทย์อยู่ในภาคผนวกหน้า..)

บทที่ 3
รายงานการดำเนินกิจกรรม

จากการทำงานในโครงการวิจัย ทางทีมวิจัยจะได้รายงานผลการดำเนินกิจกรรมตามแนวทางการดำเนินงานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ

1. การทำแบบสำรวจสถานการณ์ การใช้ภาษาญัฮกุรของนักเรียน และความคิดเห็นของผู้ปกครองในการจัดการเรียนการสอนภาษาญัฮกุรในโรงเรียน

วัตถุประสงค์

เพื่อให้รู้ข้อมูลสถานการณ์การใช้ภาษาญัฮกุรของนักเรียนและความคิดเห็นของผู้ปกครองในการจัดการเรียนการสอนภาษาญัฮกุรในโรงเรียนสำหรับใช้ในการวางแผนงานขั้นต่อไป

กระบวนการทำงาน

1. ประชุมร่วมกันเพื่อทำการออกแบบสำรวจ
2. ส่งแบบสำรวจให้ทีมพี่เลี้ยงช่วยแนะนำเพื่อปรับปรุงเพิ่มเติม
3. ปรับปรุงแบบสำรวจ
4. ทดลองสำรวจ
5. ดำเนินการสำรวจ
6. ประชุมร่วมกันเพื่อวิเคราะห์ผล

ผลที่ได้จากการดำเนินกิจกรรม

ได้ทราบถึงสถานการณ์การใช้ภาษาญัฮกุร (ซาวบน) ของนักเรียน ตลอดจนความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อการส่งเสริมให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาญัฮกุร (ซาวบน) ในโรงเรียน ในประเด็นต่อไปนี้

1. สภาพทั่วไปในครอบครัวของชาวญัฮกุร
2. ข้อมูลพื้นฐานทางด้านภาษา
   2.1 พ่อมาจากครอบครัว

- ไทย	15	%
- ญัฮกุร	80	%
- อีสาน	5	%